

Witte donderdag – altijd nabij, altijd bij haar, bij hem, bij mij

Voorgangers: Jolly van der Velden en Ria Huisman

Welkom

Gebed

Hoewel al jaren weg, bleef je hier toch .
Soms was je een herinnering die binnenin in leven bleef,
soms was je nergens want het duister ingegaan, van ons vandaan.

Hoe wij hier staan omdat we willen denken aan hoe jij er was,
we willen zijn als jij, met jou erbij en ons aaneen.

Wij zijn hier echt, we denken jou,
we delen woorden, zeggen brood en even zijn we samen één.

Daarom steeds weer in dankbaarheid
een dronk op jou op ons op straks
als je weer komt - je bent er al, want altijd hier
altijd nabij, altijd bij haar, bij hem, bij mij.

Marjoleine de Vos

Lied: Keer u om

Lezing: Marcus 14: 17-24

Toen de avond was gevallen, kwam hij met de twaalf bijeen. Terwijl ze aanlagen voor de maaltijd, zie Jezus: 'Ik verzeker jullie: één van jullie, die met mij eet, zal mij uitleveren.' Ze werden bedroefd en vroegen één voor één aan hem: 'Ik ben het toch niet?' Maar hij zei tegen hen: 'Het is één van jullie twaalf, die met mij uit dezelfde kom eet. Want de mensenzoon zal heengaan zoals over hem geschreven staat, maar wee de mens door wie de mensenzoon uitgeleverd wordt, het zou beter voor hem zijn als hij nooit geboren was.'

Terwijl ze aten, nam hij een brood, sprak het zegengebed uit, brak het brood, deelde het uit en zei: 'Neem hiervan, dit is mijn lichaam.' En hij nam de beker, sprak het dankgebed uit en gaf hun de beker en allen dronken eruit. Hij zei tegen hen: 'Dit is mijn bloed, het bloed van het verbond dat voor velen vergoten wordt'.

Tafellied: Avondmaal ter heiliging

Breken en Delen

We bidden samen: Onze Vader

Lied: Hij die gesproken heeft een woord dat gáát

Lezing: Marcus 14: 32-42

Ze kwamen bij een plek die Getsemane heette en hij zei tegen zijn leerlingen: 'Blijven jullie hier zitten terwijl ik ga bidden.' Hij nam Petrus, Jakobus en Johannes met zich mee. Hij voelde zich onrustig en angstig worden en zei tegen hen: 'Ik voel me dodelijk bedroefd; blijf hier waken.' Hij liep nog een stukje verder, liet zich toen op de grond vallen en bad dat dit uur zo mogelijk aan hem voorbij mocht gaan. Hij zei: 'Abba, Vader, voor u is alles mogelijk, neem deze beker van mij weg. Maar laat niet gebeuren wat ik wil, maar wat u wilt'. Hij liep terug en zag dat zijn leerlingen lagen te slapen. Hij zei:

'Simon, slaap je? Kon je niet één uur met mij waken? Blijf wakker en bid dat jullie niet in beproeving komen; de geest is wel gewillig maar het lichaam is zwak'.

Weer ging hij weg om te bidden met dezelfde woorden als daarvoor. Toen hij weer terug kwam, lagen ze opnieuw te slapen, want hun ogen vielen steeds dicht en ze wisten niet wat ze moesten antwoorden. Toen hij voor de derde maal terug kwam, zei hij tegen hen: 'Liggen jullie daar nog steeds te slapen en te rusten? Het is zover: het ogenblik is gekomen waarop de mensenzoon wordt uitgeleverd aan de zondaars. Sta op, laten we gaan; kijk, hij die me uitlevert, is al vlakbij.'

Lied: Blijf bij mij

Tekst: Zo was het

Verder word ik gedreven,
een onbekend land in.
De grond wordt harder,
de lucht prikkelender, kouder.
Aangeraakt door de wind
vanuit mijn onbekende einder
trillen de snaren
in afwachting.

Aldoor vragend
zal ik aankomen,
daar waar het leven wegklinkt -
een klare zuivere toon
in de stilte.

Glimlachend, open, standvastig –
het lichaam vrij en beheerst.
Een man die werd wat hij kon,
en was wat hij was –
steeds bereid alles bijeen te brengen
in een enkelvoudig offer.

Morgen zien we elkaar,
de dood en ik –.
Hij zal de degen stoten in een wakend man.

Maar hoe schrijnt de herinnerring
aan elk verspild uur.

Uit: Merkstenen
Dag Hammarsköld

Stilte

Lied: Hoe ver is de nacht

Tekst: Door het donker naar het licht.

In mei 1945, de Tweede Wereldoorlog is net afgelopen, bevindt zich een groep Amerikaanse artsen in een kamp in de buurt van Wuppertal. Ze bieden medische hulp aan duizenden voormalige gevangenen die zich aan de rand van de hongerdood bevinden. Temidden van die onvoorstelbare ellende ontmoet één van die helpers, Ritchie, een man die een geweldige indruk op hem maakt. De man valt op omdat zijn houding in tegenstelling tot die van de andere gevangenen kaarsrecht is, zijn ogen helder staan en hij over een welhaast onuitputtelijke energie beschikt. Omdat hij 5 talen vloeiend spreekt wordt hij door de Amerikanen als tolk aangesteld. Onvermoeibaar is hij 15 tot 16 uur per dag in de weer om mensen te helpen. Er gaat een sfeer van liefde en mededogen van hem uit waar mensen zich in koesteren. De man, een Poolse Jood, wordt door Ritchie 'Bill Cody' genoemd. Tot Ritchie's grote verbazing blijkt hij al 6 jaar in een concentratiekamp te zitten. 6 jaar lang leefde hij op hetzelfde hongerdieet als alle andere gevangenen en sliep in dezelfde door ziekte geteisterde barakken. En toch ziet hij er niet uit als een levend geraamte zoals de andere gevangenen. Elke groepering in het kamp blijkt hem als vriend te beschouwen. Als ergens ruzie uitbreekt wordt hij er als bemiddelaar bijgehaald.

Ook praat hij onophoudelijk met gevangenen die in zo'n intense haat gevangen zitten dat ze iedere Duitser die ze tegenkomen direct willen doodschieten. Hij dringt er bij hen op aan hun vijanden vergeving te schenken. Als Ritchie opmerkt dat dát geen eenvoudige zaak is na alles wat ze hebben meegemaakt, vertelt Cody hem zijn eigen geschiedenis.

"Wij woonden in het getto van Warschau, mijn vrouw en ik, onze beide dochters en onze drie kleine zoons. Toen de Duitsers onze straat bereikten, zetten ze iedereen tegen de muur en openden het vuur met hun machinegeweren. Ik smeekte hen samen met mijn gezin te mogen sterven, maar omdat ik Duits sprak deelden ze mij in bij een ploeg dwangarbeiders. Op dat moment moest ik voor mijzelf beslissen of ik de soldaten die hiervoor verantwoordelijk waren moest haten of niet. In feite was het geen moeilijke beslissing. Ik was advocaat. In mijn praktijk had ik maar al te vaak gezien wat haat kan uitrichten met het lichaam en de geest van mensen. Haat had zojuist de zes mensen die voor mij belangrijker waren dan wat ook ter wereld het leven gekost. Daarom besloot ik op dat moment dat ik de rest van mijn leven – ongeacht of dat enkele dagen of vele jaren zou duren – iedereen zou liefhebben met wie ik in aanraking zou komen".

Lied: Ubi Caritas**Gedicht:**

Wanneer de dag langer wordt
en de uren spelen met de tijd
zoek me dan.

Zoek me in de ademloze stilte
die mij altijd omringen zal.

Vertrek niet zonder woorden
zonder hartslag.

Verberg niet de glimlach
die om je lippen speelt.

Zoek me in de diepte
die te diep lijkt
in de schaduw
van een woordeloos mens.

Als je me wilt vinden
dan zul je me daar
alsmaar tegen komen.

Naomi Jansen
uit: Lang was de nacht

Slotlied: Als alles duister is